

betragtes som velgørenhedsforanstaltninger fra arbejdsgiverens side, men som dispositioner, der er i virksomhedens interesse på samme måde — omend i mindre grad — som en egentlig pensionsordning ved at hjælpe til at fremskaffe og fastholde den fornødne arbejdskraft. Denne argumentation har skattelovskommissionen ikke ment at kunne afvise, i hvilken forbindelse kommissionen iøvrigt har anført, at det må anses for mindre rimeligt, at den økonomisk svagere virksomhed, der ikke magter at tilvejebringe den i pensionskasseloven fordrede økonomiske basis for en egentlig pensionsordning, men som dog ønsker efter evne at bidrage til en velfærdsordning for personalet af ovennævnte art, skal være stillet skattemæssigt ringere end den mere velhavende virksomhed, som etablerer en egentlig pensionsordning.

For yderligere at tilskynde virksomhederne til ekstraordinære tilskud til pensionsordninger og hjælpe- og understøttelsesfunds som de nævnte har man foreslået afskrivningsretten med hensyn til disse tilskud udformet således, at de kan afskrives med indtil 50 pct. i det første år, og resten med lige store beløb i hvert år i den resterende del af afskrivningsperioden, der ialt skal være mindst 5 år.

Det er endvidere i forslaget udtrykkeligt fremhævet, at det ikke er til hinder for reglens anvendelse, at de pågældende hjælpefunds også kan virke til fordel for tidligere i virksomheden ansatte personer eller til fordel for pårørende af ansatte eller tidligere ansatte personer.

Fradrags- og afskrivningsretten er iøvrigt såvel under nr. 2 som nr. 3 betinget af, at bidrag eller tilskud definitivt udskilles af yderens formue og undrages hans rådighed.

Nr. 4. I den gældende statsskattelovs § 6 a indeholdes hjemmel til ved indkomstopgørelsen at fradrage „ordinære afskrivninger“. Begrebet er ikke nærmere defineret i statsskatteloven, men skattelovskommissionen har i kommissionsudkastets § 6, nr. 6, (bemærkningerne side 77) foreslået en regel, der stemmer med den nu praktiserede forståelse af statsskattelovens § 6 a, og denne regel er optaget i forslaget under nr. 4. Kommissionen foreslog samtidig, at afgørelsen med hensyn til afskrivningsprocenter-

nes størrelse skulle kunne træffes endeligt af ligningsrådet. Man har imidlertid anset det rettest at opretholde den nu bestående adgang for de skattepligtige til at indbringe spørgsmål om berettigelsen af en foretaget afskrivning for landsskatteretten, og den nævnte bestemmelse i kommissionsudkastet er derfor udeladt.

Med udtrykket „i forhold til den antagelige levealder“ er det ikke tilsigtet at udelukke, at der ved fastsættelsen af afskrivningsprocenten kan tages hensyn til særlig intensiv benyttelse af driftsmidlet eller til, at driftsmidlet er anskaffet med ekstraordinære forhold for øje eller kan antages at miste sin betydning som følge af nye opfindelser, eller af lignende grunde kan antages at ville blive benyttet et kortere åremål end dets tekniske levealder.

Iøvrigt bemærkes, at spørgsmålet vedrørende afskrivninger for tiden er genstand for overvejelse i et af finansministeren nedsat udvalg.

Nr. 5. Efter gældende ret kan afskrivning på etableringsudgifter, herunder stiftelsesomkostninger, ikke foretages med virkning for den skattepligtige indkomst. I overensstemmelse med skattelovskommissionens forslag (kommissionsudkastets § 6, nr. 7, bemærkningerne side 77) har man imidlertid fundet det rimeligt at tillade afskrivning på disse omkostninger, hvis værdi som aktiv er af særdeles luftig karakter, jfr. også, at disse udgifter ifølge aktieselskabslovens § 42 skal afskrives med mindst 15 pct. årligt.

For så vidt angår retten til afskrivning af vederlag for good-will — der også omfattes af det nævnte i aktieselskabsloven indeholdte påbud — betegner reglen en videreførelse af bestemmelsen i de årlige ligningslove, jfr. senest lovbekendtgørelse af 19. december 1952 § 7, stk. 1, men medens denne bestemmelse kun tillader afskrivning af halvdelen af vederlaget for good-will og fikserer afskrivningsperioden til 5 år, foreslås nu afskrivningsretten udvidet til hele vederlaget, og afskrivningen skal efter forslaget kunne udstrækkes over mere end 5 år, men aldrig over en kortere periode end 5 år. Forslaget stemmer med kommissionsudkastets § 6, nr. 10 (bemærkningerne side 77—78).